

יוסי בנאי, אמן בימה
(1932-2006)

תכנית השירים "יוסי-חזקיונה". כתב והופיע בתכניות בידור רבות, ובהן "ילדות קשה", "נישואין נוסח גירושין" (יחד עם רבקה מיכאלי), "אני וסימון ומואיז הקטן", "שובו של הסוראמלו", "מיומנו של ישראלי שפוי" שכתב יחד עם דורון רוזנבלום. כתב וביים חמש תכניות בידור ללהקת "הגשש החיוור" ובהן "קסיוס קליי נגד חלפון", "קרקר נגד קרקר", "אופסייד סטורי". שיתוף הפעולה בינו לבין רבקה מיכאלי הניב מערכונים ושירים שהיו לקלאסיקה של הבידור הישראלי, ובהם "מהנדס ואשת מהנדס", "עברית קשה שפה", "יוסף ג'ון ורבקה ג'ון". שיחק בכמה סרטי קולנוע, ובהם "חבורה שכזו", "פורטונה", "עליזה מזרחי", "חכם גמליאל".

יוסי בנאי, הזמר בעל הקול העמוק והסגנון המיוחד, אהב שאנסונים צרפתיים והופיע בערבי יחיד שבהם שר משירי ז'ורז' ברסאנס, ז'אק ברל ואחרים. שירים ידועים רבים מזוהים אתו, ובהם שירי נעמי שמר כמו "על כל אלה", "בחולות", "שיכור ולא מין". בנאי היה גם קריין מבוקש והשתתף בטקסים ובאירועים רבים וכן בסדרת הטלוויזיה

נולד וגדל בשכונת מחנה יהודה בירושלים. בנם של בכורה ומאיר אליהו בנאי. שלושה משבעת אחיו ואחיותיו עסקו באמנות הבמה: חיים, יעקב וגברי, ורבים מבני משפחתו, בניו ואחייניו הם זמרים ושחקנים. החל את הקריירה שלו ב-1951 כאשר השתתף בתכנית הראשונה של להקת הנח"ל. לאחר שחרורו למד בסטודיו למשחק של פאני ליוביץ' ובבית הספר למשחק של תיאטרון "הבימה". באמצע שנות העשרים לחייו יצא ללמוד בפריס, שם ספג את אהבתו לתרבות צרפת. בשובו ארצה שיחק בהצגות רבות, ובהן "תל אביב הקטנה", "רביזור", "מראה מעל הגשר", "אדי קינג", "נמר חברבורות", "מעגל הגיר הקווקזי", "מלאכת החיים". הרבה לשחק במחזותיו של ניסים אלוני ובהם "בגדי המלך החדשים", "הצוענים של יפו", "הכלה וצייד הפרפרים". תפקידו האחרון בתיאטרון היה בהצגה "כתר בראש" מאת יעקב שבתאי שהועלתה בתיאטרון "הבימה". על תפקידו בהצגה זו זכה בפרס התיאטרון הישראלי לשנת 2005. בשנות החמישים והשישים ביים כמה תכניות ללהקת הנח"ל וב-1961 יצר יחד עם יונה עטרי, אבנר חזקיהו וסשה ארגוב את

"שחקן תיאטרון לא תהיה". בנאי טען שדבריה אלו הם שדרבנו אותו לפתח קריירה של שחקן ולשלב בעולמו היצירתי גם כתיבה, בימוי, שירה וקריינות. בנאי יצר שפה בידורית שהשפיעה על דור שלם של בדרנים ותרמה לשפה העברית המדוברת. עם הביטויים המיוחסים לו נמנים "עובדים עלינו", "זה רדיו?", "העולם מצחיק אז צוחקים".

התיעודית "עמוד האש" שעסקה בתולדות הציונות. כתב גם ספרים ובהם "מסיפורי אברהם סוראמלו", "אנונימוס בלפי הגדול", "כשאמא שלי היתה מלכה". זכה בפרס ישראל לתיאטרון ב-1998.

לאחר שחרורו מהצבא החל ללמוד בסטודיו למשחק של פאני ליוביץ', אך היא לא האמינה בכישוריו ואמרה לו:

מתוך "כתר בראש"